

Если в вопросе участия в управлении обществом работника как акционера определяющее место занимают гражданские и хозяйственно-правовые нормы, то в случае аналогичной участия работника уже в контексте трудовых отношений данные нормы занимают второстепенное значение, на первое место выходят непосредственно предписания трудового права. Содержательный анализ статьи 245 КЗоТ Украины дает основания выделить следующие формы участия: 1) общие собрания (конференции); 2) советы трудовых коллективов; 3) профессиональные союзы, действующие в трудовых коллективах, другие органы, уполномоченные трудовым коллективом на представительство; 4) единоличное обращение непосредственно к работодателю по вопросам улучшения работы предприятия, а также по вопросам социально - культурного и бытового обслуживания.

Общее собрание является своеобразным локальным референдумом в трудовых отношениях. С целью конкретизации этой формы участия в жизни предприятия, вынуждены обращаться к законодательству СССР (во времена независимости вопрос так и не получил должного правового регулирования). Общие собрания трудовых коллективов рассматривают важнейшие вопросы его жизнедеятельности, могут проводиться также по цехам, отделам, участкам, бригадам. В том случае, если созыв собраний затруднен из-за многосменности или территориальной разобщенности структурных подразделений, собрание может проводиться в формате конференции. Принятые решения оформляются как предложения (рекомендации) и должны быть рассмотрены работодателем в месячный срок, с обязательным уведомлением о результатах рассмотрения.

Другой формой участия в управлении обществом есть советы трудовых коллективов.

КОРПОРАТИВНА ФОРМА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА: ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Л. М. КОВАЛЕНКО, канд. пед. наук, доц. кафедри управління земельними ресурсами та кадастру Харківського національного аграрного університету імені В. В. Докучаєва, м. Харків

Для соціально-економічного розвитку України, яка знаходиться у стані трансформації, важливо опиратися на досвід інших країн, враховувати загальносвітові та економічні тенденції, можливість критичного запозичення закордонних механізмів, інструментів і технологій для досягнення цілей державної політики. Одним з таких механізмів, сформованих у розвинених країнах світу, є взаємодія між органами державної влади та бізнесом у формі державно – приватного партнерства.

Взаємодія держави і бізнесу, дозволяє збільшити темпи зростання ВВП, підвищити ефективність бюджетного сектора з погляду відповідності потребам розвитку економіки, знизити витрати всіх рівнів при реалізації інфраструктурних проєктів. Разом з цим, забезпечується підвищення якості і

зростання доступності соціально-економічної інфраструктури та факторів виробництва, капіталу, робочої сили, технологій, а також розвиток між фірмових коопераційних зв'язків, сприяє експорту продукції і залученню іноземних інвестицій.

Державно-приватне партнерство розглядається як необхідна умова розвитку ефективної ринкової економіки, тому, проведення аналізу та визначення шляхів розвитку державно-приватного партнерства в Україні є актуальною проблемою. Залишаючись досить новим явищем, державно-приватне партнерство в Україні має значні шанси стати інституціональним інструментом оновлення спільного виробництва на підставі об'єднання активів держави з інвестиційними, управлінськими та іншими ресурсами приватного сектору.

Питання державно-приватного партнерства, розглянуті в наукових публікаціях вітчизняних вчених В.М.Вакуленко, О.В.Берданова, Н.Г.Діденко, Н.А.Сич, А.Ф.Ткачук, І.О.Федіва, Є.О.Фишко та ін., містять такі аспекти як: актуальні проблеми теорії і практики державного управління і соціального партнерства, форми державно-приватного партнерства та ін.

На законодавчому рівні державно-приватне партнерство регулюється

Законом «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 № 2404-VI яке створено як підґрунтя для співробітництва державного та приватного сектора з метою підвищення конкурентоспроможності та залучення інвестицій в економіку України. А також регулюється іншими законодавчими актами.

З прийняттям у 2010 році Закону України «Про державно-приватне партнерство», значно зростає науковий і практичний інтерес до механізмів його реалізації в Україні.

Державно-приватне партнерство (або "публічно-приватне партнерство", ДПП) є одним із сучасних механізмів залучення інвестиційних коштів в розвиток галузей, які традиційно відносяться до державного/муніципального сектора: житлово-комунальне господарство, транспорт, медицина. Цей механізм набирає все більшу популярність по всьому світу.

Особливістю державно-приватного партнерства є співпраця між державним і приватним партнерами. В більшості випадків ДПП передбачає залучення коштів приватного інвестора з частковою передачею йому права на операційне управління об'єктами інвестицій на обумовлений термін.

Для міст така форма співпраці дозволяє модернізувати інфраструктуру галузі міського господарства із мінімальним залученням власних чи бюджетних коштів. При цьому, об'єкти модернізації та новостворені об'єкти залишаються в комунальній власності. Для приватного партнера така форма співпраці, по-перше, дозволяє працювати на попередньо недоступному ринку, по-друге, отримувати прибуток від управління модернізованими об'єктами ЖКГ. Саме тому, приватний інвестор зацікавлений у використанні найбільш ефективних технологій та ефективному управлінні майном.

Для подальшого розвитку державно-приватного партнерства можна

запропонувати наступні дії :

- Формування нормативно-правової бази у сфері ДПП та узгодження з чинним законодавством.
- Аналіз стратегічних напрямків соціально-економічного розвитку країни та її регіонів.
- Розроблення концепції розвитку ДПП
- Створення спеціалізованих структур з питань управління у сфері ДПП
- Аналіз фінансових інструментів та форм здійснення ДПП
- Оцінка ефективності фінансування проектів у межах ДПП та формування портфеля проектів
- Дослідження наявних джерел фінансування та залучення нових
- Створення комплексної системи ефективного управління у сфері ДПП, що повинна включати розроблення фінансового механізму ДПП, аналіз форм державної підтримки, дослідження фінансових аспектів управління ризиками у межах ДПП та ін.

Безумовно, державно-приватне партнерство являє собою не просте складання матеріальних і фінансових ресурсів, а особливу взаємну систему інтересів. Приватний партнер, будучи суб'єктом господарського права, зацікавлений у максимізації прибутку. Держава, як суб'єкт господарського права, зацікавлена і в ефективності результатів проекту партнерства, і в одержанні власного комерційного ефекту. А отже ,таким чином, державно-правове партнерство в Україні може стати одним із напрямків стратегічного розвитку підприємств за умови вдосконалення чинного законодавства.

МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

В. М. ОСТАПЕНКО, викладач кафедри управління фінансовими послугами Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, м. Харків

Історична ретроспектива теоретичних концепцій фінансової діяльності та ролі держави в реалізації фінансової політики свідчить про відсутність в економіці достатніх передумов для самоактивізації процесів фінансування та ефективного відтворення фінансових ресурсів, що виступає вагомим аргументом на користь того, що провідним суб'єктом формування та регулювання фінансових процесів повинна бути держава. Разом з тим об'єктивна неспроможність держави забезпечувати повноцінне виконання соціальних функцій без активного залучення в цей процес ресурсів приватного сектора економіки вимагає активного використання різних видів взаємодії держави і бізнесу.

Ми поділяємо точку зору багатьох економістів, що в сучасних умовах державна фінансова політика має бути спрямована на перебудову економіки у бік розвитку наукомістких секторів принаймні в середньостроковій